

# РЕШЕНИЕ

№ 2618

гр. София, 24.01.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,**  
в публично заседание на 17.01.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Десислава Корнезова**

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **11321** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК във вр. чл.27а от Закона за закрила на детето /ЗЗДет./

Образувано е по жалба на Д. Д. и С. Д., като родители и законни представители на А. Д., [дата на раждане], подадена чрез адв. Г. К. Г. и адв. К. Г. И., срещу заповед № ЗД/Д-ТХ-079 от 11.10.2024г., на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ - Д..

В обстоятелствената част на жалбата са въведени съображения за издаване на акта при липсата на материалноправни основания и в противоречие с целта на закона.

Посочва се, че С. Д. и Д. Д. към момента на издаване на акта не са имали наложена постоянна мярка за неотклонение „задържане под стража“, а само временна такава „задържане за 72 часа“. Заповедта била немотивирана, като впоследствие на 18.10.2024г. спрямо двамата родители са били взети мерки за неотклонение „домашен арест“, които се изпълнявали в дома им в [населено място], [община]. Заповедта противоречала на принципите на законност /чл.4, ал.3 АПК/ и съразмерност /чл.6, ал.5 АПК/. С издаването ѝ е било накърнено правото на личен и семеен живот, а интереса на детето не е бил охранен. В интерес на детето А. Д. било да бъде отглеждано от по-голямата му пълнолетна сестра Океан, която живеела на адреса на семейството в [населено място], а не в Център за настаняване от семеен тип в [населено място].

Ответникът- директор на Дирекция „Социално подпомагане“ – Д. се представлява от юрк. Г. Н., която оспорва жалбата. По същество се сочат доводи за нейната неоснователност и законосъобразност на постановения акт. Излага се, че заповедта е издадена от компетентен орган, в установената форма, при съблюдаване на реда за

провеждане на административното производство и в съответствие с нормата на материалния закон.

Настаняването по административен ред и прилагането на спешна мярка за закрила по отношение А. Д. е било по повод на това, че на 08.10.2024 г. родителите й -френски граждани са задържани от Гранично полицейско управление - Генерал Т. на ГКПП-К., тъй като били издирвани с червена бюлетина от И.. Двете деца- А. и М. са били открити в [населено място], като им е предоставена "полицейска закрила" със заповеди на началника на Районно управление - Генерал Т., след което са приведени и предадени на Първо районно управление – [населено място]. На 11.10.2024г. след изтичане на срока на полицейската закрила, децата са заведени от полицейски служители в Център за настаняване от семеен тип- [населено място], където им е осигурена среда близка до семейната, поради липса на роднини и близки които да се грижат за тях. Към този момент родителите са били с мярка- „задържане под стража“ и се намирали в Следствения арест в [населено място]. Родителите на децата нямали статут на постоянно или продължително пребиваване в Република България, както и адрес на територията на страната. С решения на Окръжен съд- Добрич по чнд. № 404/2024г. и чнд. № 405/2024г. е било допуснато „изпълнение на ЕЗА и предаване на компетентните власти на Република Франция“, като и за двамата родители е била взета мярка „задържане под стража“, която подлежала на незабавно изпълнение до фактическото им предаване на издаващата държава, като съдът е разпоредил бащата Д. Д. да бъде приведен в затвора- [населено място], а майката С. Д. в затвора- [населено място]. След потвърждаването на съдебните решения от Апелативен съд- В., родителите е следвало да бъдат предадени на френските власти на 29.11.2024 г. на ГКПП- Аерогара С..

Излага се, че след изтичане на срока на полицейската закрила на 11.10.2024г. , органът е бил задължен да осигури адекватна мярка за закрила и да настани детето А. Д. по административен ред. Навеждат се съображения, че претенцията за отмяна на заповедта и връщане на детето А. в семейството била неоснователна, защото: 1. Родителите Д. Д. и С. Д. са били задържани с мярка „задържане под стража“, тъй като са били обявени за издирване от И. с червена бюлетина, с цел арест и екстрадиция за отвличане на М. Д. и А. Д.; 2. Спрямо родителите имало възбудено наказателно преследване за престъпление- отвличане на дете от ръцете на лица, отговорни за тяхното отглеждане и държането им извън Франция; 3.В мотивите на временна ограничителна заповед от 10.10.2024 г. издадена от заместник- прокурор в съда в [населено място]- Ф., Република Франция било посочено, че „събраните доказателства сочат безспорна опасност за здравето и безопасността на малолетните лица“. Предвид тези съображения „изисква спешно постановяване на временна мярка за тяхното настаняване“ и „РАЗПОРЕЖДА непълнолетните М. Д. и А. Д. да бъдат поверени на Службата за закрила на детето към Департаментския съвет на П.-дьо-Дом (Франция)“.

Предвид тези доводи, ответникът счита, че обжалваният акт е правилен, законосъобразен и в максимална степен охранява интереса на детето А. Д.. Моли съдът да постанови решение, с което да отхвърли жалбата на Д. Д. и С. Д., като неоснователна и недоказана, да потвърди заповедта, както и да присъди разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в процеса и не изразява становище по оспорването на акта.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства по чл.235, ал.2 ГПК във вр. чл.144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Със заповед № 265з-140/09.10.2024г. на началник РУ „Полиция“- Генерал Т. на детето А. Д. /Adeline Dumas/, родено на 20.11.2010г. във Франция е била предоставена полицейска закрила до 11.10.2024г., поради това, че за детето има въведен сигнал в ШИС за изчезнало непълнолетно лице от Република Франция.

След сезиране на Дирекция „Социално подпомагане“- Д. е било извършено проучване, изготвен е социален доклад по случая, в който подробно са описани фактите и обстоятелствата, като е обоснована необходимост от налагане на спешна мярка за закрила на детето. В социалния доклад е посочено, че семейството на детето А. Д. се е установило в България през 2023г., живее в [населено място], област Д., [улица]. Поради обявяването на неговите родители С. Д. и Д. Д. за издирване и арестуването им, детето е останало без родителска грижа. За осигуряване на основните потребности на А. Д. е предприета по спешност мярка за закрила „предоставяне на социални и интегрирани здравно-социални услуги за резидентна грижа“.

С решения № 99 и № 100 от 05.11.2024г. по чнд. № 404/2024г. и чнд. № 405/2024г. на Окръжен съд- Добрич е допуснато изпълнение на ЕЗА /европейска заповед за арест/ и предаване на компетентните власти в Република Франция за провеждане на наказателно преследване за престъпление /отвлечение на дете и държанието му извън Франция/ от С. Д. и Д. Д. /родители на А. Д./, като е взета мярка за неотклонение „задържане под стража“, подлежаща на незабавно изпълнение до фактическото им предаване на издаващата държава, като е разпоредено да бъдат преведени в затвора в [населено място] и затвора в [населено място].

С решения № 133/21.11.2024г. и № 132/19.11.2024г. по чнд. № 377/2024г. и чнд. № 378/2024г. на Апелативен съд- В. са били потвърдени съдебните актове, постановени от Окръжен съд- Добрич.

С оспорената заповед № ЗД/Д-ТХ-079 от 11.10.2024г., на директора на ДСП- Д., на основание чл.33, ал.1 и ал.2 ППЗЗД и чл. 27, ал.1 от Закона за закрила на детето е настанено спешно детето А. Д., родено на 20.11.2010г. в Център за настаняване от семеен тип за деца без увреждания- 1, в [населено място],[жк] за срок до произнасяне на съда с решение по чл. 28 от ЗЗДет.

В мотивите на акта е посочено, че на 08.10.2024г. родителите на А. Д.- С. Д. и Д. Д.- френски граждани са били задържани от ГПУ- Генерал Т. при ГКПП- К., тъй като са били издирвани с червена бюлетина от И.. Двете деца А. и М. Д. са били открити в [населено място], [община], като на 09.10.2024г. им е предоставена „полицейска закрила“ от РУ „Полиция“- Генерал Т., след което са предадени на Първо РУ- [населено място]. На 11.10.2024г. след изтичане на срока за полицейска закрила, децата са били заведени в Център за настаняване от семеен тип – [населено място], където им е осигурена среда, близка до семейната. Към момента на издаване на заповедта, родителите на децата били с наложена мярка за неотклонение „задържане под стража“ и се намирали в Следствения арест в [населено място].

Със заповед № ЗД/Д-ТХ-087/28.11.2024г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – Д. е било прекратено, считано от 28.11.2024г. настаняването на детето А. Д. в Център за настаняване от семеен тип за деца без увреждания- 1, в [населено

място],[жк], като е разпоредено детето да бъде предадено на представителя на Посолството на Република Франция за репатриране до Република Франция на 28.11.2024г. с полет за [населено място].

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, от лице, чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в законоустановения 14 /четиринадесет/ дневен срок, считано от 17.10.2024г. – датата на връчването му на неговия адресат.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съдът след като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на акта, освен на основанията, посочени от оспорващия и на всички такива по чл.146 АПК, преценява следното:

На първо място, актът е постановен от компетентен орган и в пределите на неговата власт. Компетентността на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ - Д. произтича от чл. 27, ал.1 от ЗЗДет. Съгласно тази разпоредба, настаняването на дете в социална или интегрирана здравно-социална услуга за резидентна грижа се извършва със заповед на директора на дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на детето. Актът е подписан от директора М. М., съответно представлява валидно извършено волеизявление. Не се констатира порок по чл.146, ал.1 от АПК.

На второ място, заповедта е издадена в писмена форма и съдържа нормативно установените в чл.59, ал.2 от АПК реквизити. Посочени са обективно и пълно фактическите основания за нейното постановяване. Изложените в акта факти съответстват на приложените по делото писмени доказателства. Не се установява порок във формата по см. на чл. 146, т. 2 от АПК, който да обуславя отмяна на акта /Постановление № 4/1976г. на Пленума на ВС и ТР № 4/22.04.2004г. по дело № ТР-4/2002г. ОСС на ВАС; Тълкувателно решение № 16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд/. Ответникът е формирал своите изводи въз основа на приложения и приобщен в административната преписка доказателствен материал. Не се установява непълнота на фактите, а след анализ и проверка на същите, съдът приема, че те са и реално осъществени. Волята на административния орган е ясно изразена, не съществуват пропуски или грешки, което е предпоставка за правилното упражняване на контрола за законосъобразност и осигурява възможност на жалбоподателя да организира адекватно защитата си в съдебния процес.

На трето място, мотивирането на акта следва да бъде разгледано в съответствие с правилата за провеждане на процедурата, доколкото същественото им нарушаване води до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес /широк смисъл/, съответно до отмяна на издадения акт /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК/.

Преценката на административния орган е направена, след като са обсъдени всички релевантни за случая факти и обстоятелства в изпълнение на разпоредбите на чл.35 и чл.36 от АПК, изискващи индивидуалният административен акт да се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая. Съобразно служебното начало, ответникът е събрал всички необходими доказателства, извършил е надлежна проверка на същите, а окончателният правен резултат е в съответствие с приетите фактически установявания. Не са допуснати съществени

процесуални нарушения, които да са довели до неправилно приложение на материалния закон, тъй като фактите вярно са подведени под съответните разпоредби на ЗЗДт. Не е нарушено и накърнено правото на защита на жалбоподателя в хода на производството, който е бил уведомен за неговото образуване и протичане.

На четвърто място, спорът между страните по делото се свежда до приложението на материалния закон- чл.146, т.4 от АПК.

Мерките за закрила на детето и редът и условията за прилагането им са регламентирани в глава четвърта на Закона за закрила на детето (чл. 23 - чл. 43а) и в глава трета от Правилника за прилагане на този закон (чл. 9 - чл. 33).

Основанията за прилагане на мярка за закрила, чрез настаняване на дете извън семейството са изрично установени в чл.25, ал.1 ЗЗДет. Нормата на чл.25, ал.1, т.3 от ЗЗДет. е диспозитивна по своя характер, като чрез нея законодателят регламентира правна възможност, като предоставя на административния орган да извърши преценка за всеки конкретен случай дали е налице трайна невъзможност на родителите на детето да го отглеждат и дали настаняването му извън семейството е в негов интерес. В административната преписка и събраните доказателства, се съдържат данни, че родителите С. Д. и Д. Д. са били задържани на 08.10.2024г. /като ирелевантно е дали задържането е с временна мярка до 72 часа или постоянна мярка „задържане под стража“/, то несъмнено те не са могли да се грижат за А. Д., което е основание по чл.25, ал.1, т.3 от ЗЗДет., за временно настаняване на детето по административен ред.

В случая, спрямо А. Д. е взета мярка за закрила по чл.4, ал.1, т.5 ЗЗДет., а именно: предоставяне на социални и интегрирани здравно-социални услуги за резидентна грижа. Установи се, че са били налице условията за спешност на настаняването – чл.25, ал.2 от ЗЗДет., тъй като е изтекъл срока за разпоредената „полицейска закрила“ по чл.38, т.3 от ЗЗДет. Тук е мястото да се отбележи задължението на органа, регламентирано в чл. 33, ал. 3 ППЗЗДет., според което при спешно настаняване извън семейството проучването започва незабавно и се извършва в срок до 10 дни от издаване на заповедта. Това означава, че органът има задължение да продължи проучването след издаването на заповедта за спешно настаняване и при констатиране нови обстоятелства, водещи до промяна на мярката за закрила, следва да се издаде нова заповед съгласно изискването на чл. 33, ал. 4 ППЗЗДет. Директорът на Дирекция „Социално подпомагане“ - Д. е действал в условията на спешност, което налага незабавно произнасяне при наличната информация, а по-късно и при събиране на нови данни би могло да се промени конкретната мярка за закрила. Задържането на родителите С. Д. и Д. Д. до фактическото им предаване на Република Франция обосновава наличието на предпоставката по чл.25, ал.1, т.3 ЗЗДет. за настаняване на дете извън семейството. Към момента на издаване на процесната заповед /11.10.2024г./ родителите са били задържани, с цел екстрадицията им. Ето защо, в рамките на настоящото бързо производство по чл. 27а от ЗЗДет. съдът приема, че предпоставките за настаняване на А. Д. извън семейството са съществували към датата на издаване на заповедта, а взетите по-късно на 05.11.2024г. мерки за неотклонение „задържане под стража“ и привеждането на С. Д. и Д. Д. в затвора- [населено място] и в затвора- [населено място] до фактическото им предаване на Република Франция, допълнително обосновават основанието по чл. 25, ал.1, т.3 от ЗЗДет.

Целта на мярката е постигането на максимална защита на интересите на детето А. Д., като се осигурят условия за нормалното му развитие в подходяща среда, по

възможност да расте в собственото си семейство, без прекъсване на връзката с родителите му. При наличните данни обаче, към дата- 11.10.2024г. за взетите мерки за неотклонение „задържане под стража“ на С. Д. и Д. Д., както и по-късно определените идентични такива с влезли в сила решения № 99/05.11.2024г. и № 100/05.11.2024г. по чнд. № 404/2024г. и чнд. № 405/2024г. на Окръжен съд- Добрич, правилно спрямо детето А. Д. е била предприета временна мярка за закрила „настаняване извън семейството“.

В настоящото производство съдът преценява дали са били налице предпоставките за прилагане на мярката към момента на издаване на заповедта- 11.10.2024г., както и че тази мярка е с временен характер. Дали да бъде налагана постоянна мярка за закрила и къде да живее детето за в бъдеще е предмет на производство по чл. 28 от ЗЗДет., като в правомощията на компетентния районен съд- [населено място] по гр. дело № 3579/2024г. е да се произнесе по този въпрос. От правно значение в случая е само и единствено дали мярката, осигурява най-добрия интерес на детето. Съгласно §1, т.5 от ЗЗДет. „най-добър интерес на детето“ е преценка на желанията и чувствата на детето; физическите, психическите и емоционалните потребности на детето; възрастта, пола, миналото и други характеристики на детето; опасността или вредата, която е причинена на детето или има вероятност да му бъде причинена; способността на родителите да се грижат за детето; последиците, които ще настъпят за детето при промяна на обстоятелствата и други обстоятелства, имащи отношение към детето. При наличието на основанията по чл. 25, ал.1, т.3 ЗЗДет., както и че не са установени близки и роднини които да са изразили съгласие да се грижат за А. Д. /удостоверено в декларации по чл.27, ал.3 ЗЗДет./ съдът намира, че с процесната мярка се постига и целта на закона да бъдат защитени висшите интереси на детето.

*В заключение, заповед № ЗД/Д-ТХ-079 от 11.10.2024г.* е законосъобразен административен акт и поради липсата на отменителните основания по чл.146 АПК, следва да бъде потвърдена. При прилагане на правилата на разпределение на доказателствената тежест в процеса по см. на чл.170, ал.1 АПК, ответникът доказва съществуването на фактическото и правно основание посочено в акта и изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали при неговото постановяване, за да настъпят разпоредените правни последици.

При този изход на спора искането на представителя на ответника за присъждане на разноски следва да бъде уважено, като се дължи юрисконсултско възнаграждение, съгласно разпоредбите на чл. 143, ал.3 от АПК и чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК. Съобразно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, във връзка с чл. 37,

ал.1 от Закона за правната помощ и с оглед фактическата и правна сложност на делото, размерът на възнаграждението се определя на 100.00 /сто/ лева.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, от АПК,  
*Административен съд София-град*, II-ро отделение, 22-и състав,

## **Р Е Ш И:**

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на Д. Д. и С. Д., като родители и законни представители на А. Д., [дата на раждане], подадена чрез адв. Г. К. Г. и адв. К. Г. И., срещу *заповед № 3Д/Д-ТХ-079 от 11.10.2024г.*, на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ - Д..

**ОСЪЖДА** Д. Д. /Daniel Jean- Baptiste Francois Dumas/, [дата на раждане] в [населено място], Република Франция и С. Д. /Stephanie Isabelle Dumas-Cohendy/, [дата на раждане] в [населено място], Република Франция да заплатят на Дирекция „Социално подпомагане“ - Д. с адрес: [населено място], [улица] сумата от 100.00 /сто/ лева на основание чл.143, ал.3 от АПК.

**РЕШЕНИЕТО** подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията за постановяването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

**РЕШЕНИЕТО** да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.138 АПК

**Съдия:**